

регіональної політики. В частині, важною роллю в інституціональному забезпеченні стимулювання регіонального розвитку в Україні грає Комітет по вопросам європейської інтеграції.

Основною задачею оптимізації інституціонально-правового забезпечення регіонального розвитку являється створення сприятливих умов для розвитку регіонів, встановлення необхідного балансу між ними і зміцненням демократических основ розвитку держави. В цій зв'язі повинна бути продовжена робота по формуванню дієвального інституціонально-правового поля державної регіональної політики в Україні і гармонізації законодавчих основ регіонального розвитку з вимогами Європейського Союзу.

Ключевые слова: конституційно-правова основа, інституціональне забезпечення співробітництва України з Європейським Союзом, адаптація законодавства, Стратегією інтеграції України в ЄС, інституціонального забезпечення євроінтеграції.

Summary

Tarasenko K., Sereda T. Constitutional and legal framework and institutional support of Ukraine's cooperation with the European Union.

In the article the current state of Euro-regional cooperation as an important component of European integration processes in Ukraine. The role and place institutional mechanisms of regional policies. In particular, an important role in providing institutional incentives for regional development in Ukraine plays the Committee for European Integration.

Key words: constitutional and legal framework, institutional support Ukraine's cooperation with the European Union, the adaptation of The Strategy of Ukraine's integration into the EU, institutional support for European integration.

УДК 347. 965. 43

Є. Є. ФУРСА

Євген Євгенович Фурса, кандидат юридичних наук, аташе Міністерства закордонних справ України

ЗДІЙСНЕННЯ КОНСУЛОМ ФУНКЦІЇ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ – СУБ'ЄКТІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ДЕРЖАВІ ПЕРЕБУВАННЯ

Автором досліджувались актуальні та проблемні питання здійснення консулом представництва інтересів громадян України в іноземному суді та інших органах держави перебування¹. В продовження дослідження цієї тематики і розширення предмета дослідження не менш важливим є конструктивний аналіз питань здійснення консулом функції захисту інтересів юридичних осіб України за кордоном. Ці питання є найбільш актуальними в світлі державного курсу на євроінтеграцію і, зокрема, переорієнтування економіки України на експорт до країн Європейського союзу, замість традиційного вироблення і спрямування товарів до Російської Федерації. Такий курс розвитку економіки і товарообігу є новим та у своїй реалізації потребує істотної допомоги з боку держави за сприяння Міністерства закордонних справ.

Істотним поштовхом для написання цієї статті слугувала публікація І. Варка «Стара гвардія» МЗС. Що дипломатії ховають від суспільства?», в якій було критично проаналізовано структуру і утримання дипломатичних представництв. Зокрема, даним автором було наголошено: «працівники посольств в більшості продовжують розкішний спосіб життя з повним державним утриманням»². Наведені в даній статті окремі приклади мали б довести українським громадянам з невеликими заробітними платами, що дипломатичний корпус просто нічого не робить і лише утримується державою в «шикарних умовах». З таким абсолютизуючим узагальненням важко погодитися тим громадянам, які перебувають за кордоном і бачать інші приклади: невеликі офісні приміщення, де доволі часто розташовуються консульські установи, величезний потік відвідувачів, які бажають, а іноді вимагають термінового вирішення саме їх питання тощо.

Невідомим для громадян залишається той величезний потік інформації, яка надходить з України та надсилається в Україну, а також обмін інформацією в країні перебування тощо – це ті реальні явища, які важко не помітити в діяльності дипломатичних представництв і консульських установ пересічним громадянам. До речі, автор зазначеної вище статті сам собі суперечить і визнає: «Неправильно, що гроші є тільки на утримання персоналу. І це не вина співробітників, що посольство не здатне здійснювати іншої діяльності, крім видачі документів на вимогу громадян, а вина міністерства, якому потрібні такі співробітники»³. Отже даний автор пропонує надавати дипломатичним представництвам ще більше коштів!?

Інша стаття, присвячена проблемам в діяльності дипломатичних представництв, С. Сидоренка «Дипломати та "дипломати": які посольства України ігнорують прохання бізнесу», фактично, є реакцією на запит щодо нових ринків збуту товарів українських виробників в країнах Європейського союзу, хоча й привід запиту був надуманим редакцією видавництва, але близьким до реальних обставин⁴. У цій статті автор ставить питання про потребу українського бізнесу в отриманні інформації щодо можливості постачання певних товарів з України в певну країну Євросоюзу і наявність певних квот на такі товари, пошук потенційних біз-

нес-партнерів для українських постачальників товарів та аналізує, які з українських установ за кордоном відповіли на такі запити. Отже, такий запит на правову і, одночасно, економічну інформацію з країн Європейського союзу цілком є своєчасним, але проаналізовані разом дві статті свідчать про необхідність перебудови діяльності дипломатичних представництв України за кордоном у світлі сучасних потреб українського суспільства та політичних і економічних інтересів нашої держави. У даному разі не йдеться про переформування правових або економічних пріоритетів у діяльності дипломатичних представництв, а в урахуванні тих нових економіко-політичних викликів, які нині існують перед Україною. До такого висновку підштовхує й позиція Прем'єр-міністра України В. Гройсмана, який закликав, що потрібно більше інформувати українських дипломатів про реальний стан справ в Україні для протидії інформаційній агресії з боку Росії⁵. Отже, цей напрям так само вимагатиме від дипломатичних установ України за кордоном докладати більше зусиль для здійснення ними професійної діяльності.

При цьому ми не ставимо за мету в цій статті комплексно проаналізувати всі напрями діяльності та структуру дипломатичних представництв, оскільки ці питання потребують докладного аналізу з урахуванням різних факторів, зокрема, кількості громадян та юридичних осіб України, які відповідно проживають та знаходяться в країні перебування і потребують правової допомоги, відносин між Україною та конкретною державою перебування тощо. Але, на нашу думку, таке дослідження повинно здійснюватися після проведення аналізу окремих напрямів діяльності дипломатичних представництв, і одним з найважливіших слід розцінювати економічний напрям у їх діяльності.

Об'єктивно і актуально, дипломатичним установам забезпечувати постійний інформаційний зв'язок щодо попиту та конкурентної спроможності українських товарів в певних країнах ЄС, а також аналізувати можливість і доцільність доступу українських юридичних осіб на зовнішні ринки збуту товарів і надання послуг. Дійсно, необхідно забезпечити сприяння українським суб'єктам господарської діяльності, можливість мати постійне місцезнаходження в іноземних країнах, налагоджувати тісні взаємозв'язки з іноземними товаровиробниками і продавцями готової продукції тощо.

Сьогодні в іноземних країнах знаходяться мільйони громадян України, значна частина з яких вже не тільки має там постійне місце проживання, а й налагоджує власний бізнес та має істотний досвід в розвитку бізнесу, і його необхідно пропагувати в Україні тощо. Тобто, ці громадяни вже набули певного досвіду в іноземній країні, мають економічні й особистісні зв'язки, відрізняються активністю, тому такі «фахівці» повинні залучатися до роботи у дипломатичних представництва на цивільно-правових засадах з випробувальним терміном. Автор вважає, що тут слід брати до уваги виконувану такими особами роботу в іноземній країні, термін перебування та відповідні здібності до спілкування тощо, адже для знаходження й отримання певної офіційної економічної інформації необхідні менеджери. Крім того, можна і необхідно державі в кожній ситуації доводити, що вона турбується про інтереси власних громадян та юридичних осіб за кордоном, відстоює їх права та інтереси, де б вони не перебували, щоб не втратити зв'язки з ними і не залишити їх права напризволяще.

У цьому зв'язку виникає запитання щодо розміру коштів, які мають виділятися для забезпечення діяльності дипломатичних представництв та консульських установ за кордоном, оскільки здійснення ними діяльності в інтересах українського бізнесу вимагатиме значних коштів та додаткових зусиль з боку працівників таких установ. Крім сприяння дипломатичними представництвами та консульськими установами у здійсненні юридичним особам – суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності бізнесу, їм також може знадобитися певний захист їхніх прав та інтересів, тому забезпечення такої діяльності має бути державою компенсоване Міністерству закордонних справ. Однак така діяльність є багатовимірною і не завжди може бути зведена лише до формального виконання окремих працівником дипломатичного представництва своїх повноважень, а потребує певних знань, комунікацій, підвищеної уваги до захисту прав та інтересів фізичних і юридичних осіб України за кордоном та розуміння завдання щодо забезпечення інтересів України в певній (конкретній) країні перебування дипломатичного представництва та на міжнародній арені.

Так, згідно зі ст. 1 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» під зовнішньоекономічною діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності, побудована на взаємовідносинах між ними, що має місце як на території України, так і за її межами. Юридичні особи України можуть здійснювати за кордоном будь-яку діяльність, зокрема й, підприємницьку, пов'язану з виробництвом і обміном матеріальних та нематеріальних благ, що виступають у формі товару. Але слід зазначити, що зовнішньоекономічна діяльність українських юридичних осіб за кордоном має базуватися на певних принципах. Основним принципом такої діяльності є заборона застосування підзаконних актів та актів управління місцевих органів, що у будь-який спосіб створюють для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності умови менш сприятливі, ніж ті, які встановлені законами України. Тому має здійснюватися захист інтересів юридичних осіб України як на її території, так і за її межами лише відповідно до законів України, умов підписаних нею міжнародних договорів та норм міжнародного права. Тобто, будуючи таким чином власну внутрішню політику, держава має вимагати й відповідної реакції з боку інших держав, а у разі порушення прав та інтересів наших громадян і юридичних осіб в іноземних країнах застосувати адекватні заходи щодо іноземних суб'єктів підприємницької діяльності в Україні.

Згідно зі ст. 28 даного Закону такий захист здійснюється за зверненням суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності через дипломатичні та консульські установи, державні торговельні представництва, які представляють інтереси України. Такий захист має бути правомірним та здійснюватися з дотримання низки умов.

Так, А. Д. Гулієв⁶ вказує, що у Віденській Конвенції 1961 р. вказівка на такі умови дається лише в самій загальній формі: у п. 1 «б» ст. 3 говориться, що такий захист має здійснюватися «... в межах, допустимих міжнародним правом». Однак сформовані на підставі цього принципу звичайні норми міжнародного права дозволяють уточнити це положення і сформулювати, принаймні, чотири основні умови, що роблять дипломатичний захист правомірним: 1) при здійсненні дипломатичного захисту (як, втім, і в процесі діяльності посольства загалом) не повинно бути ніякого втручання у справи, що по суті входять у внутрішню компетенцію держави перебування; 2) перш ніж вдаватися до засобів дипломатичного захисту, посольство має переконатися в тому, що громадянам чи органам його держави або відмовлено у заходах судового та іншого захисту за законодавством країни перебування, або всі засоби, передбачені цим законодавством для відновлення порушених прав, уже вичерпані і не дали результату; 3) дипломатичний захист може надаватися лише громадянам та органам вітчизняної для посольства держави; 4) право на дипломатичний захист «є виключно правом вітчизняної держави» в особі його посольства, що «склалося на підставі міжнародного звичаю, але аж ніяк не право індивідів», тобто громадян даної держави, що звертаються до посольства за допомогою. Інакше кажучи, держава акредитування, і тільки вона вирішує, робити їй (в особі посольства або місії, а також консульства) будь-які акції перед державними органами країни перебування, і якщо так, то в якому обсязі і в якій формі. Здійснення функції дипломатичного захисту є, мабуть, найбільш складною функцією, що вимагає скрупульозного дотримання всіх перелічених вище умов сферою діяльності посольства.

Водночас функцію представництва на найближчий час можна вважати основною для кожного посольства чи місії. Тут у сконцентрованому вигляді відбивається все те, заради чого вони створюються за кордоном. Уся діяльність дипломатичного представництва – це є представництво (звідси, до речі, і сама його назва), виступ від імені своєї держави з усіх питань офіційних відносин між двома даними державами. У наш час функція представництва в широкому сенсі виконується усім складом дипломатів посольства. Як бачимо, функція дипломатичного захисту реалізується через функцію представництва, оскільки дипломатичні установи представляють права та інтереси в уповноважених органах акредитуючої держави. Дипломатичні установи в іноземних країнах не мають повноважень щодо безпосереднього самостійного захисту прав власних громадян та інтересів юридичних осіб.

Так, згідно зі ст. 5 Віденської конвенції про консульські зносини дипломатичний та консульський захист полягає у наданні сприяння (b, d), консультативної та методологічної допомоги юридичним особам за кордоном, в одержанні інформації щодо особливостей законодавства іншої країни, у реалізації права наших співвітчизників на звернення до компетентних органів країни перебування. Тому вважаємо, що дані положення Конвенції мають бути відображені у законодавстві України, зокрема в Положенні про дипломатичне представництво України за кордоном від 22 жовтня 1992 р.⁷, Консульському статуті України від 2 квітня 1994 р.⁸, що свідчитиме про гарантії державою, тобто забезпечення нею практичної реалізації дипломатичного, консульського захисту прав і законних інтересів юридичних осіб України за кордоном.

У всіх наведених вище випадках і з метою захисту своїх прав та інтересів суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності можуть звертатися із письмовою заявою на пошту або електронну адресу дипломатичного представництва чи консульської установи України у відповідній іноземній країні.

У ст. 3 Віденської конвенції про дипломатичні зносини від 18 квітня 1961 р. йдеться про функцію дипломатичного захисту, яка передбачає захист прав і законних інтересів держави, що акредитує, її юридичних осіб, які знаходяться на території країни перебування посольства. Дипломатичний захист виражається передусім у тому, що посольство консулює своїх громадян з усіх питань щодо їх перебування в даній країні, робить різні запити щодо захисту інтересів своєї держави та юридичних осіб, а в необхідних випадках – протести (ноти) та подання владі країни перебування.

Зупинимося на аналізі діяльності консула у разі, якщо ним при здійсненні діяльності чи за повідомленням суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності виявлено випадок порушення прав та законних інтересів юридичних осіб України за кордоном. У зв'язку з цим він має звернутися із запитом до компетентних органів держави перебування. У разі підтвердження таких фактів відповідно до ст. 20 Консульського статуту України консул зобов'язаний вживати заходів для відновлення порушених прав юридичних осіб України за кордоном з метою недопущення будь-якої дискримінації юридичних осіб України за кордоном порівняно з юридичними особами країни перебування.

Такі заходи здійснюються через застосування правових механізмів, передбачених законодавством іноземної держави, двосторонніми та багатосторонніми договорами, учасниками яких є України та іноземна країна, міжнародними юридичними прецедентами та звичаями. Консул зобов'язаний підтримувати та розвивати зв'язки з компетентними органами в межах консульського округу, а також з громадськими об'єднаннями, представниками ділових, наукових, культурних кіл, засобами масової інформації, формування бази законодавства держави перебування на фірмах держави перебування, які заінтересовані у співробітництві з російськими партнерами, надання на платній основі інформаційно-консультативних послуг, не заборонених законодавством країни перебування⁹. Тобто, діяльність українського консула так само має супроводжуватися налагоджуванням «ділових» зв'язків в країні перебування, щоб у нього були різні засоби вирішення правової ситуації на базі офіційних і неофіційних контактів з представниками влади в іноземній країні. Так само, для вирішення існуючих проблем можуть застосовуватися й засоби масової інформації тощо. Автор також вважає, що необхідно сприяти й українським адвокатам у їх діяльності в іноземних країнах і, зокрема, щодо захисту прав українських юридичних осіб тощо.

Зокрема, деякі українські адвокати спеціалізуються у міжнародних розслідуваннях, тобто тих, які стосуються цивільних і господарських справ і надають послуги клієнтам у питаннях захисту їх бізнесу за кордоном чи знаття санкцій, які були накладені в межах міжнародного співробітництва. Як вказує український адвокат В. Богатир: «Захист власників бізнесу і компаній за кордоном стає актуальним щоразу, коли українська компанія виходить на європейський чи світовий ринок, тоді на неї поширюється міжнародне законодавство. Такий захист може знадобитися як у зв'язку з безпосередньою діяльністю компанії, так і при разовій співпраці з неперевіреними контрагентами ... Наприклад, у англійській практиці цивільні правопорушення можуть супроводжуватися і розслідуванням злочинів, таких як крадіжка, відмивання грошей, підробка документів, хабарництво тощо¹⁰.

Автор вважає, що такий досвід українських адвокатів і їх статус в іноземних країнах має використовуватися дипломатичними представництвами, а також пропагуватися в цих країнах для захисту інтересів українських громадян та юридичних осіб, коли їх права там порушуються. Зокрема, для подання цивільних позовів можуть бути такі дії сторони договору, як обман, коли шахрай повідомляє жертві неправдиву інформацію, а жертва покладається на цю інформацію і несе фінансові збитки: змова (у такому разі постраждала сторона вправі пред'явити позов і до третіх осіб); присвоєння майна, подібно крадіжці, яка є кримінальним злочином; привласнення майна означає, що шахрай навмисно розпоряджається власністю жертви, а та, в свою чергу, позбавляється своєї власності. Наявність довірчих (фідуціарних) відносин між сторонами може також стати додатковою підставою для пред'явлення цивільних позовів.

Щодо засобів переслідування шахраїв, то справи, незалежно, що шахрайство своє не поза межами Англії може розглядатися в англійському суді. Тому, коли особу ошукали, то першим кроком має бути дзвінок у посольство, консульську установу чи дипломатичне представництво. При цьому бажано утриматися від продовження будь-якої діяльності, яка вникала із шахрайських відносин і, водночас, намагатися викрити шахрая самостійно. Для протистояння шахрайству у праві Англії існує багато інструментів, зокрема:

- отримання розпорядження про заморожування активів в усьому світі (WFO), яке може мати наслідком навіть арешт шахрая: накладення заборони на розпорядження майном;
- вимога про здачу паспорта, яку може накладати англійський суд, або перешкодити шахраю виїхати за межі країни до виконання розпоряджень суду;
- судовий наказ про надання інформації про активи – зобов'язання поінформувати жертву про сутність, вартість і місцезнаходження активів шахрая;
- дозвіл на обшук, який дозволяє жертві, або адвокату (консулу. – Є.Ф.) жертви доступ до помешкання (володіння) шахрая з правом пошуку, копіювання і вилучення документів або електронних документів.

Англійський суд може також видати розпорядження «Norwich Pharmacal», яким зобов'язати третіх осіб, наприклад банк шахрая, надати жертві певні документи чи інформацію або оголосити майно в розшук. Останнє допоможе жертві вжити заходів до пошуку свого майна, якщо воно вже відчужене шахраєм, і вимагати його повернення від третіх осіб¹¹.

Подібні повноваження необхідні й судам України, слідчим та іншим правоохоронним органам, щоб надійно захищати економіку нашої країни від злочинів, правопорушень та зловживань як з боку українських, так і, особливо, іноземних недобросовісних суб'єктів економічної діяльності. Наведені оцінки дій суб'єктів підприємницької діяльності дуже важливі в контексті діяльності консульських та дипломатичних представництв, зокрема, коли консулами або дипломатичними представництвами буде збиратися та передаватися інформація економічного характеру тощо. Складність сприйняття такої діяльності обумовлюється тим фактором, що в нашій державі не зовсім розвинені кваліфікації злочинів у сфері економіки, оскільки в колишньому Радянському Союзі існував лише державний сектор економіки, і активна конкуренція між підприємствами була неможлива. Звідси й витоки недосконалої, порівняно з іншими розвиненими країнами, кваліфікації злочинів у сфері економічної діяльності як у Кримінальному кодексі України, так і у практиці його застосування.

Зокрема, автором не було знайдено вироків суду із застосуванням ст. 232-1 КК щодо незаконного використання інсайдерської інформації, але ж мають місце випадки умисного незаконного розголошення, передачі або надання доступу до інсайдерської інформації, а так само надання з використанням такої інформації рекомендацій стосовно придбання або відчуження цінних паперів чи похідних (деривативів), якщо це призвело до отримання особою, яка вчинила зазначені дії, чи третіми особами необґрунтованого прибутку в значному розмірі тощо. Інакше така стаття Кримінального кодексу України не потрібна. Отже, іноземний досвід має вивчатися і запроваджуватися не тільки в Кримінальний кодекс України, а й у діяльність правоохоронних органів України. Більше того, раніше наведений приклад з діяльністю українських адвокатів в іноземних країнах має поширюватися, щоб український бізнес міг бути надійно захищений від незаконних, необґрунтованих або дискримінаційних дій в іноземних країнах.

Проблемність цього питання полягає в тому, що консульська діяльність в іноземній країні слід розмежовувати на декілька етапів. По-перше, коли громадянин України або українська юридична особа потрапляє під кваліфікацію правопорушників або злочинців, то їм має надаватися юридична допомога, і консули вправі вимагати від іноземних правоохоронних органів забезпечити таку допомогу або таку допомогу має надавати дипломатичне представництво чи консульська установка, укладаючи договір з адвокатами.

По-друге, діяльність адвоката в справі має узгоджуватися з консульською установою, що повинна здійснювати контроль за ходом виконання доручення і користування громадянином України чи юридичною особою належними їм процесуальними правами. По-третє, коли в іноземній державі будуть вичерпані всі перед-

бачені законодавством способи захисту прав та інтересів таких осіб, консульська установа вправі використовувати дипломатичні заходи з метою захисту прав та інтересів фізичних та юридичних осіб.

Винятком з цього правила можуть вважатися ситуації, коли правопорушення мають місце і під час судового або іншого розгляду справи в державі перебування. Для кваліфікації таких правопорушень сьогодні існує Конвенція про захист прав та основоположних свобод, а також практика Європейського суду з прав людини, де передбачається відповідальність держав за випадки зловживання правами, зокрема, затягування процесу розгляду справи тощо.

Вважаємо, якщо після звернення консула до властей держави перебування не будуть відновлені порушені права цих осіб, тобто вичерпані усі внутрішні способи, консул зобов'язаний повідомити про це Міністерство закордонних справ України та главу дипломатичного представництва України в державі перебування. Але, на нашу думку, виявлені системні правопорушення під час розгляду справи українських громадян та юридичних осіб в іноземних країнах так само мають повідомлятися Міністерству закордонних справ України, яке, у свою чергу, може звертатися до Ради Європейського Союзу для реагування щодо влади країн, які є членами Ради Європи тощо.

Адекватні заходи стосовно іноземних суб'єктів підприємницької діяльності в Україні можуть мати місце тоді, коли міжнародні установи не вживатимуть необхідних заходів для ліквідації правопорушень в певній країні і в Україні не залишаться інших способів ліквідації порушень прав та інтересів її громадян та юридичних осіб в іноземній країні.

¹ Фурса Є. Є. Виконання консулом України функції представництва в іноземному суді чи інших органах держави перебування / Є. Є. Фурса // Судова апеляція. – 2016. – № 2. – С. 101–106.

² Варко І. «Стара гвардія» МЗС. Що дипмісії ховають від суспільства? / І. Варко : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/04/14/7032885/>

³ Там само.

⁴ Сидоренко С. Дипломати та «дипломати»: які посольства України ігнорують прохання бізнесу.

⁵ Гройсман – українским дипломатам: «Мы должны дать отпор информационной агрессии со стороны России» : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://censor.net.ua/news/402966/groyisman_ukrainskim_diplomatam_my_doljny_dat_otpor_informatsionnoyi_agressii_so_storony_rossii

⁶ Гулієв А. Д. Право зовнішніх зносин / А. Д. Гулієв : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zavantag.com/docs/625/index-32602-2.html?page=14>

⁷ Положення про дипломатичне представництво України за кордоном : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uazakon.com/documents/date_5c/pg_ifgnxx.htm

⁸ Про Консульський статут України від 2 квітня 1994 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/127/94>

⁹ Абашидзе А. Х. Право зовнішніх сношень / А. Х. Абашидзе, М. В. Федоров. – М. : Международ. отношения, 2009. – С. 372–374.

¹⁰ Міжнародні розслідування // Український адвокат. – 2016. – № 1–2 (113–114). – січень-лютий. – С. 20–25.

¹¹ Там само.

Резюме

Фурса Є. Є. Здійснення консулом функції захисту прав та інтересів юридичних осіб – суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності в державі перебування.

У статті проаналізовано діяльність посольств, консульських установ та дипломатичних представництв щодо питань захисту інтересів юридичних осіб суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності в країні перебування. Запропоновано шляхи надання правової допомоги українським юридичним особам у здійсненні ними бізнесу за кордоном, зокрема українськими адвокатами, які акредитовані у країні перебування консула.

Ключові слова: посольство, консульська установа, дипломатичне представництво, юридична особа, зовнішньоекономічна діяльність, бізнес.

Резюме

Фурса Е. Е. Осуществление консулом функции защиты прав и интересов юридических лиц – субъектов внешнеэкономической деятельности в государстве пребывания.

В статье проанализирована деятельность посольств, консульских учреждений и дипломатических представительств в вопросах защиты интересов юридических лиц субъектов внешнеэкономической деятельности в стране пребывания. Предложены пути оказания правовой помощи украинским юридическим лицам в осуществлении бизнеса за рубежом, в частности украинскими адвокатами, аккредитованными в стране пребывания консула.

Ключевые слова: посольство, консульство, дипломатическое представительство, юридическое лицо, внешнеэкономическая деятельность, бизнес.

Summary

Fursa Y. Implementation Consul security features of the rights and interests of legal entities – subjects of foreign economic activity in the host State.

The article analyzes the activities of embassies and consular offices and diplomatic missions in protecting the interests of legal entities – subjects of foreign economic activity in the host country. The ways of providing legal aid to Ukrainian legal entities in the implementation of business abroad, in particular, the Ukrainian lawyers accredited to the host country consul.

Key words: embassy, consulate, a diplomatic mission, a legal entity, foreign trade, business.